

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 08, 2015

Nummer 8, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:802](#) 03-02-2015

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:225](#) 27-01-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:3617](#) 12-11-2014

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:1456](#) 12-02-2015

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:1014](#) 03-02-2015

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:16686](#) 18-12-2014

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 10-02-2015

Penchevi t. Bulgarije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 21-01-2015

Manuello en Nevi t. Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

De rechtbank beslist over de echtscheiding en een aantal nevenvoorzieningen, maar splitst het nevenverzoek over afwikkeling huwelijkse voorwaarden af. In de overwegingen geeft de rechtbank een oordeel over de betekenis van een eerder gesloten vaststellingsovereenkomst inzake de verdeling. De vrouw komt slechts daarvan in hoger beroep. Het hof oordeelt dat het oordeel over de vaststellingsovereenkomst een tussenbeschikking betreft, waarvan hoger beroep slechts tegelijk met de einduitspraak is toegelaten. Niet-ontvankelijkheid.

De Rechtbank Overijssel sprak bij beschikking van 19 juni 2014 de echtscheiding uit tussen partijen en wees enkele nevenverzoeken toe. In de overwegingen gaf de rechtbank tevens een oordeel over de betekenis van een tussen partijen gesloten vaststellingsovereenkomst, echter, in het dictum hield de rechtbank de beslissing omtrent de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden volledig aan. De resterende nevenverzoeken splitste de rechtbank af van de echtscheidingsprocedure. De vrouw komt in hoger beroep tegen de echtscheidingsbeschikking. Zij verzoekt het hof de echtscheidingsbeschikking te vernietigen en de man alsnog te veroordelen tot het voldoen van een geldsom, uit hoofde van een tussen partijen gesloten vaststellingsovereenkomst. De grieven van de vrouw zijn uitsluitend gericht op de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden.

Het hof oordeelt als volgt. Aangezien het oordeel van de rechtbank met betrekking tot de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden is aangehouden, is de beschikking van de rechtbank in zoverre een tussenbeschikking. Ingevolge artikel 358 lid 4 Rv kan hoger beroep van een tussenbeschikking slechts tegelijk met dat van de eindbeschikking worden ingesteld, tenzij de rechter anders heeft bepaald. Omdat de rechtbank niet anders heeft bepaald moet de vrouw niet-ontvankelijk worden verklaard in het door haar ingestelde hoger beroep. Dit zou anders zijn indien de vrouw in het appèlschrift tevens grieven had gericht tegen het einduitspraakgedeelte van de beschikking, echter, daarvan is geen sprake (vgl. ECLI:NL:HR:2011:BQ2306). Aangezien het vaste jurisprudentie is dat van dit soort

tussenbeschikkingen geen appel mogelijk is, acht het hof het redelijk om de vrouw in de proceskosten van de man te veroordelen. Het verzoek van de man daartoe wijst het hof dan ook toe.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:802

Zaaknummer: 200.156.286-01

Wetsartikelen: 358 lid 4 Rv

RECHTSPRAAK

Gemeente wil betaalde uitvaartkosten op grond van artikel 22 Wet op de lijkbezorging (Wl) jo. artikel 1:392-396 BW verhalen op de weduwe van de overleden man. Rechtbank wijst het verzoek af, omdat artikel 22 Wl geen grondslag biedt voor verhaal op de echtgenoot.

In deze zaak is in geschil de vraag of de gemeente de uitvaartkosten van de overleden man, die zij voor haar rekening heeft genomen, kan verhalen op de vrouw. De gemeente baseert haar verzoek op artikel 22 Wet op de lijkbezorging (Wl) jo. artikel 1:392-396 BW.

Volgens artikel 22 Wl komen de kosten, verbonden aan de lijkbezorging, waarvoor de gemeente zorg draagt ten laste van de gemeente. De gemeente kan deze kosten verhalen op de nalatenschap en, bij ongenoegzaamheid van deze, op de bloed- en aanverwanten die krachtens artikel 1:392-396 BW tot onderhoud van de overledene verplicht zouden zijn geweest.

De rechtbank overweegt dat de verplichting tot het verstrekken van levensonderhoud van een echtgenoot zijn grondslag vindt in artikel 1:81 BW en niet in artikel 1:392-396 BW. Artikel 22 Wl biedt volgens de rechtbank derhalve geen ruimte om de uitvaartkosten van de man op de weduwe te verhalen. De rechtbank wijst het verzoek van de gemeente af en veroordeelt de gemeente als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2015:1014

Zaaknummer: C-09-459843

Wetsartikelen: 2 Wl, 1:81 BW en 1:392-396 BW

RECHTSPRAAK

Huwelijk heeft ruim 41 jaar geduurd. Man verzoekt echtscheiding die wordt uitgesproken en in 2012 is het huwelijk ontbonden. De man heeft gepoogd de vrouw dood te slaan. Dit misdrijf is hem niet toegerekend wegens vasculaire dementie. Hij is ontslagen van alle rechtsvervolging. De vrouw is van mening dat wegens dit misdrijf er geen verdeling bij helfte van de huwelijksgoederengemeenschap dient plaats te vinden. De kantonrechter heeft deze vordering toegewezen. Hof wijst vordering in hoger beroep alsnog af. De vergelijking met de situatie in HR 7 december 1991, NJ 1991/593 (moordhuwelijk) gaat niet op.

Partijen waren met elkaar in gemeenschap van goederen gehuwd. In november 2011 werd bewind ingesteld over de goederen van de man. Het huwelijk van partijen werd op verzoek van de man, op 12 september 2012 door echtscheiding ontbonden. De bewindvoerder van de man betreft de vrouw vervolgens in rechte ter zake van de verdere verdeling van de resterende huwelijksgemeenschap. De vrouw doet in eerste aanleg met succes een beroep op omstandigheden die vergelijkbaar zijn met de omstandigheden uit het bekende *moordhuwelijk*-arrest (HR 7 december 1990, NJ 1991/593).

De man werd bij vonnis van 13 november 2013 schuldig bevonden aan poging tot doodslag van de vrouw. Het delict kon de man echter niet worden toegerekend, aangezien de man lijdt aan vasculaire dementie. De rechtbank ontsloeg de man van alle rechtsvervolging, maar bepaalde wel dat de man opgenomen dient te worden in een psychiatrisch ziekenhuis.

Het hof stelt voorop dat de echtgenoten een gelijk aandeel hebben in de ontbonden huwelijksgemeenschap, zodat die gemeenschap bij helfte dient te worden verdeeld (artikel 1:100 BW). Van dit uitgangspunt kan slechts onder zeer uitzonderlijke omstandigheden worden afgeweken. Afwijking is mogelijk indien het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn dat de ene echtgenoot zich jegens de andere echtgenoot op verdeling bij helfte beroept (HR 30 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV1749). Naar het

oordeel van het hof betreft de poging van de man, tot doodslag van de vrouw, een zeer uitzonderlijke omstandigheid. Echter, volgens het hof brengt het onderhavige feitencomplex niet met zich dat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van de vrouw gevergd kan worden dat zij tot verdere verdeling van de ontbonden gemeenschap zal overgaan. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de poging tot doodslag de man niet kon worden toegerekend vanwege een stoornis van zijn geestvermogen en dat de man daarom werd ontslagen van alle rechtsvervolgning.

De vergelijking met het *moordhuwelijk*-arrest gaat volgens het hof evenmin op. De omstandigheden in die zaak verschillen wezenlijk met de omstandigheden in de onderhavige zaak. In de desbetreffende zaak huwde een niet-vermogende man in algehele gemeenschap van goederen met een veel oudere welgestelde vrouw en beroofde haar vijf weken na het huwelijk 'op geraffineerde wijze en met grof misbruik van het door haar in hem gesteld vertrouwen' van het leven. Deze man werd wegens moord veroordeeld tot een langdurige gevangenisstraf. Van dergelijke omstandigheden is volgens het hof in de onderhavige zaak geen sprake. De vrouw dient derhalve over te gaan tot verdere verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:225

Zaaknummer: HD 200.147.543_01

Wetsartikelen: 1:100 BW

RECHTSPRAAK

De rechtbank brengt in een uitgebreid gemotiveerde uitspraak de alleenstaande-ouderkop niet in mindering op het gevonden tabelbedrag van het eigen aandeel kosten van kinderen. De aanbeveling van de Expertgroep Alimentatienormen kan ertoe leiden dat er geen behoefte meer resteert. Er is dan geen aanleiding een onderhoudsbijdrage op te leggen. De rechtbank leidt uit wetsgeschiedenis van de hervorming kindregelingen af dat het de bedoeling is geweest dat de kop ten goede komt aan de alleenstaande verzorgende ouder. Maar dat moet er niet toe leiden dat de ouder minder kinderalimentatie ontvangt, als er wel draagkracht is.

In deze echtscheidingsprocedure waarin de rechtbank onder meer over de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie voor de twee minderjarige kinderen dient te oordelen, stelt de rechtbank voorop dat de Expertgroep Alimentatienormen sinds 1 januari 2013 bij de vaststelling van kinderalimentatie aanbeveelt om het kindgebonden budget dat ouders ontvangen, in mindering te doen stekken op het gevonden tabelbedrag eigen aandeel kosten van kinderen. Met de invoering van de Wet hervorming kindregelingen per 1 januari 2015 hebben alleenstaande ouders die in aanmerking komen voor een kindgebonden budget recht op een verhoging van dit kindgebonden budget (maximaal € 3.050 in 2015), de alleenstaande-ouderkop genoemd. De Expertgroep Alimentatienormen beveelt ook thans nog aan om het totale kindgebonden budget (inclusief de alleenstaande-ouderkop) in mindering te doen strekken op het gevonden tabelbedrag eigen aandeel kosten van kinderen. De rechtbank overweegt dat deze aanbeveling er in bepaalde gevallen toe kan leiden dat er geen behoefte meer resteert waarin de ouders moeten voorzien. In een dergelijk geval is er dus geen aanleiding voor het opleggen van een onderhoudsbijdrage ten laste van de andere niet-verzorgende ouder.

De rechtbank leidt uit de wetsgeschiedenis van de hervorming kindregelingen af (*Kamerstukken II 2012/13, 33716, 3, p. 8*), dat het in de bedoeling van de wetgever ligt dat de alleenstaande-ouderkop ten goede komt aan de alleenstaande verzorgende ouder. De hiervoor

vermelde aanbeveling van de Expertgroep heeft in een geval als het onderhavige tot gevolg dat de vrouw als alimentatiegerechtigde ouder er minder dan de wetgever bedoeld heeft op vooruitgaat, omdat zij minder kinderalimentatie ontvangt. De man zou daarentegen minder hoeven te betalen, terwijl hij wel over draagkracht beschikt om meer bij te dragen aan de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarigen. Gelet op bovenstaande volgt de rechtbank de aanbeveling, voor zover deze ziet op de alleenstaande-ouderkop niet op, en laat in casu bij het berekenen van de kinderalimentatie het bedrag van de alleenstaande-ouderkop buiten beschouwing. Deze wijze van berekenen leidt in de onderhavige zaak ertoe dat de rechtbank de kinderalimentatie vaststelt op € 290 per kind per maand.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2015:1456

Zaaknummer: C-09-460986

RECHTSPRAAK

Penchevi t. Bulgarije

Moeder moet voor haar opleiding naar Duitsland toe. Kind mag van vader niet meereizen. Hoogste rechter weigert vervangende toestemming aan moeder. Recht van ouder en kind op genot van elkaars gezelschap. Besluitvorming duurt veel te lang. Artikel 8 EVRM geschonden.

Eerste klaagster (hierna: moeder) was gehuwd met V.P. en had samen met hem een kind. Toen het kind drie jaar oud was reisden ze met z'n drieën samen naar Duitsland. Moeder had een studiebeurs gekregen en zou gedurende negen maanden een opleiding volgen aan de universiteit Würzburg. In strijd met zijn afspraak met moeder, keerde V.P. met het kind terug naar Bulgarije en verbleef aldaar waardoor moeder genoodzaakt was haar opleiding te onderbreken. Het jaar daarna werd een huisverbod op V.P. opgelegd vanwege zijn gewelddadig en bedreigend gedrag jegens moeder. Na de scheiding wilde moeder het kind naar Duitsland meenemen, waar ze haar opleiding (in Europees recht) wilde voortzetten maar V.P. weigerde toestemming te geven tot het meereizen van het kind. Hierdoor werd moeder genoodzaakt om heen en weer tussen Bulgarije en Duitsland te pendelen. Moeder procedeerde bij de nationale rechter en verzocht vervanging van toestemming van V.P. maar ving bot. Pas tweeënhalf jaar later werd toestemming verstrekt.

In Straatsburg stelt moeder dat artikel 8 EVRM is geschonden en ze krijgt gelijk. Het EHRM oordeelt dat de Bulgaarse wetbepaling op grond waarvan beide ouders toestemming moeten geven voor het reizen van het kind naar een ander land dan de woonplaats, door de beugel kan, gelet op het belang van een ouder en kind om samen te zijn. Het valt het EHRM op dat de rechters in eerste en tweede aanleg, beiden na grondig feitelijk onderzoek, hadden geoordeeld dat vervangende toestemming verstrekt zou moeten worden. Het Hof van Cassatie was daarentegen van oordeel dat het reizen naar het buitenland een risicovolle onderneming was dat nooit het belang van het kind kon dienen. De cassatierechter schonk geen aandacht aan het feit dat vader zich aan partnergeweld had gezondigd en bovendien zich niet beschikbaar stelde voor de feitelijke verzorging en opvoeding van het kind. De cassatierechter maakte bovendien geen woord vuil aan psychologische, medische, emotionele of materiële aspecten

die relevant konden zijn voor de beslissing. Zo besteedde de cassatierechter geen aandacht aan moeders opvoedingskwaliteiten noch aan het feit dat zij met haar studies zich in staat stelde om het kind te onderhouden. Evenmin had de cassatierechter onderzocht of er daadwerkelijk een risico was dat de moeder het kind zou ontvoeren. En er werd voorbijgegaan aan het feit dat V.P. een uitgebreide omgangsrecht had en heeft. Het besluit van het EHRM is dat de Bulgaarse cassatierechter onvoldoende grondig is geweest en bovendien overdreven formalistisch. Tot overmaat van ramp duurde de procedure ruim twee jaar en acht maanden, hetgeen het EHRM veel te lang vindt.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 10-02-2015

Zaaknummer: 77818/12

RECHTSPRAAK

Manuello en Nevi t. Italië

Bezoekrecht grootouders en kleinkind. Familie- en gezinsleven tussen kleinkind en grootouders. Vader van kind verdacht van seksueel misbruik van dochtertje. Toekenning bezoekrecht maar vervolgens geen tenuitvoerlegging. Rechterlijk verbod op bezoekrecht. Langdurige procedure.

Klagers zijn de grootouders aan vaderskant van het kind M.C., geboren uit het huwelijk tussen D., klagers zoon, en M. De eerste twee jaren van hun huwelijk woonden D. en M. in een appartement dat klagers toebehoort en dat vlakbij klagers huis is gelegen. Twee jaar later verhuisde het jonge koppel naar een appartement dat klagers voor hen heeft gekocht, enkele kilometers bij klagers huis vandaan. Klagers hadden in die periode intensief en frequent contact met D. en M. en hun kleinkind. Vier jaar later, als M.C. vijf jaar oud is, laat M. weten dat ze van D. wil scheiden. D. werd vervolgd voor incest met zijn dochtertje. De kinderrechtster bekleedt de grootouders aan moederskant met het gezag over M.C. Moeder krijgt een ruim omgangsrecht en vader een beperkt bezoekrecht, onder toezicht. Sinds de scheiding van D. en M. (in 2002) hebben klagers hun kleinkind nooit meer gezien, alle pogingen ten spijt. Ook hun bereidheid tot medewerking met de sociale diensten baat niet. Het is hen verboden om haar te zien. Het EHRM stelt voorop dat de relatie tussen grootouders en hun kleinkind deel uitmaakt van het familie- en gezinsleven (EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93 (*Bronda t. Italië*); EHRM 2 november 2010, nr. 14565/05 (*Nistor t. Roemenië*)). Op grond van vaste rechtspraak is de staat verplicht om alle redelijke maatregelen te nemen om deze grootouders met hun kleinkind te herenigen. En het EHRM is van oordeel dat Italië tekort is geschoten. De maatregel is disproportioneel. De lange duur van de scheiding is enerzijds veroorzaakt door een gebrek aan inspanning aan de kant van de autoriteiten en anderzijds door een rechterlijk verbod op omgang tussen klagers en hun kleinkind. De enige basis voor het verbod is gelegen in de overweging dat het kind klagers associeert met haar vader en dat in het licht van de aanklacht over incest contact tussen klagers en hun kleinkind onwenselijk werd gevonden. Dit verbod is echter opgelegd nadat D. van rechtsvervolgning werd ontslagen. De traagheid van de procedures maakt een en ander veel erger. Zo merkt het EHRM op dat klagers verzoek om een

omgangsregeling maar liefst drie jaar lang aanhangig was bij de Rechtbank Turin. En de uiteindelijke uitspraak is nooit ten uitvoer gelegd. Het EHRM toont zich geschokt dat klagers in twaalf jaar hun kleinkind nooit hebben gezien, ondanks dat ze bereid waren alle aanwijzingen van de autoriteiten op te volgen en zich keer op keer hebben gewend tot verschillende instanties met het verzoek om het kleinkind te mogen bezoeken. Dit falen heeft tot gevolg dat de band tussen klagers en het kleinkind is gebroken.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 21-01-2015

Zaaknummer: 107/10

RECHTSPRAAK

Afstamming. Verzoek tot vernietiging erkenning door dochter van 32 jaar oud die altijd heeft geweten dat haar juridische vader niet haar biologische vader is. Verzoek wordt ver buiten de termijn ex artikel 1:205 lid 4 BW ingediend. Rechtbank ontvangt verzoekster desondanks in haar verzoek. Zij is van oordeel dat het vasthouden aan de termijnen die de wet voorschrijft in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven van verzoekster oplevert en daarom strijdig is met artikel 8 EVRM. De biologische en maatschappelijke werkelijkheid moeten prevaleren boven het belang van de wettelijke termijnen. De rechtbank vernietigt vervolgens de erkenning en stelt voorts het vaderschap van de biologische vader vast.

Op grond van artikel 1:205 lid 1 aanhef en onder a BW kan een kind de rechtbank verzoeken de erkenning te vernietigen op de grond dat de erkenner niet zijn biologische vader is. Dit verzoek moet, zo blijkt uit lid 4 van genoemd artikel, worden ingediend binnen drie jaar nadat het kind bekend is geworden met het feit dat de erkenner vermoedelijk niet zijn biologische vader is. Indien het kind gedurende zijn minderjarigheid bekend is geworden met dit feit, kan het verzoek worden ingediend tot uiterlijk drie jaren nadat het kind meerderjarig is geworden.

Vast staat dat het verzoek tot vernietiging van de erkenning niet is ingediend binnen de daartoe in de wet gestelde termijn. Verzoekster heeft, volgens haar eigen verklaring, altijd geweten dat de juridische vader niet haar biologische vader is en zij heeft gedurende haar gehele leven regelmatig contact en omgang gehad met haar biologische vader en zijn familie. Verzoekster is echter van mening dat vasthouden aan de wettelijke termijn voor vernietiging van de erkenning een ongerechtvaardigde inbreuk op haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM oplevert. Zij stelt zich op het standpunt dat de biologische werkelijkheid en haar recht op family life in dit geval dienen te prevaleren boven de rechtszekerheid. Volgens haar wordt

bovendien geen enkel belang gediend met handhaving van de termijnstelling in deze situatie, met name nu alle betrokkenen instemmen met het verzoek tot vernietiging van de erkenning.

De rechtbank overweegt dat het stellen van termijnen ex artikel 1:205 lid 4 BW noodzakelijk is om de rechtszekerheid te waarborgen en om de belangen van het kind te beschermen. Hoewel het stellen van termijnen in beginsel geen ongerechtvaardigde inmenging is in het familie- en gezinsleven van betrokkenen in de zin van artikel 8 EVRM, is de rechtbank van oordeel dat het vasthouden aan de hiervoor genoemde termijn in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid wel een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven van verzoekster oplevert en in zoverre strijdig is met artikel 8 EVRM. Het respect voor het familie- en gezinsleven eist in de onderhavige zaak dat het belang van de biologische en maatschappelijke werkelijkheid prevaleert boven het belang van de strikte hantering van de in artikel 1:205 lid 4 BW gestelde termijn en de daarmee voorgestane rechtszekerheid. De rechtbank ontvangt verzoekster dan ook in haar verzoek. De rechtbank heeft daarbij in overweging genomen dat de man – als enige belanghebbende bij het verzoek tot vernietiging van de erkenning – geen bezwaar heeft gemaakt tegen toewijzing van dit verzoek. Bovendien zijn er ook geen andere aanwijzingen dat de rechtszekerheid en de belangen van andere betrokkenen dan de rechtstreeks belanghebbenden in het onderhavige geval zullen worden geschaad wanneer niet wordt vastgehouden aan de wettelijke termijn.

De rechtbank wijst vervolgens het verzoek tot vernietiging van erkenning toe en stelt voorts het vaderschap van de biologische vader vast.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:16686

Zaaknummer: C-09-465619 - FA RK 14-3483

Wetsartikelen: 1:205 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Behoeft kind van ouders die nooit hebben samengewoond. Behoeft van het kind in 2006 is op basis van de financiële gegevens van partijen van 2005 vastgesteld, rekening houdend met het destijds ontvangen kindgebonden budget. Inkomen vader sindsdien substantieel gestegen. Hof acht het redelijk dat het kind van deze inkomensstijging kan meeprofitieren. Hof bepaalt de behoefte van het kind aan de hand van het gemiddelde van de behoefte, berekend op basis van het huidige besteedbaar inkomen van moeder, vermeerderd met het kindgebonden budget, en het besteedbaar inkomen van vader, eveneens vermeerderd met het kindgebonden budget. Het gemiddelde wordt conform de Alimentatienormen verminderd met het voor het kind ontvangen kindgebonden budget.

De moeder is opgekomen tegen een beschikking van 24 januari 2014 van de Rechtbank Rotterdam. De ouders hebben nooit samengewoond. In de bestreden beschikking heeft de rechtbank de behoefte van de minderjarige dan ook aldus bepaald dat het gemiddelde is genomen van de behoefte berekend op basis van het inkomen van de ene ouder en de behoefte op basis van het inkomen van de andere ouder. De moeder kan zich daar niet mee verenigen. Zij stelt dat bij een eerdere beschikking van 15 maart 2006 de behoefte van de minderjarige op een hoger bedrag is vastgesteld. De behoefte dient volgens de moeder opnieuw te worden vastgesteld op basis van de huidige inkomens, omdat het inkomen van de vader is gestegen. De vader heeft een aanzienlijk vermogen, waardoor de behoefte van de minderjarige en zijn draagkracht hoger zijn.

De vader stelt dat de rechtbank op juiste wijze de behoefte van de minderjarige heeft vastgesteld. Aangezien het huidige inkomen van de vader niet het voormalig gezamenlijke inkomen van partijen overstijgt, is er geen aanleiding om de behoefte van de minderjarige op basis van het huidige inkomen van de vader te berekenen. De vader stelt dat hij niet het door

de moeder gestelde aanzienlijke vermogen heeft.

Het hof overweegt dat uit de beschikking van 15 maart 2006 niet blijkt dat de behoefte van de minderjarige destijds in overeenstemming met de wettelijke maatstaven is vastgesteld. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking op basis van de financiële gegevens van partijen van 2005 de behoefte van de minderjarige vastgesteld, waarbij rekening is gehouden met het – destijds nog niet ingevoerde – ontvangen kindgebonden budget. Het inkomen van de vader is ten opzichte van zijn inkomen in 2005 aanzienlijk gestegen. In de situatie waarin het kind nimmer in gezinsverband met beide ouders heeft samengeleefd en het inkomen van een van de ouders aanzienlijk is gestegen, voorzien de Alimentatienormen niet in een aanbeveling. Het hof acht het redelijk dat in deze situatie waarin vaststaat dat de minderjarige nimmer in gezinsverband met beide ouders heeft geleefd, de minderjarige van een inkomensstijging als de onderhavige mee kan profiteren. Derhalve zal het hof de behoefte van de minderjarige bepalen aan de hand van het gemiddelde van de behoefte berekend op basis van het huidige netto besteedbaar inkomen van de moeder, vermeerderd met het kindgebonden budget waarop thans aanspraak wordt gemaakt, en de behoefte berekend op basis van het huidige netto besteedbaar inkomen van de vader, eveneens inclusief het voor de minderjarige te ontvangen kindgebonden budget. Het aldus gevonden gemiddelde wordt overeenkomstig de Alimentatienormen verminderd met het voor de minderjarige ontvangen kindgebonden budget.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-11-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:3617

Zaaknummer: 200.145.730/01